

FREIDA McFADDEN

MENAJERA

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

PROLOG

Dacă mai ies din casa asta, o să ies încătușată.

Ar fi trebuit să plec atunci când am avut ocazia. Acum, șansa mea s-a dus. Acum, când polițiștii sunt înăuntru și au descoperit deja ce se află la etaj, nu mai este cale de întoarcere.

Cam în cinci secunde o să-mi citească drepturile. Nu-mi dau seama de ce n-au făcut-o încă. Poate că speră să mă păcălească și să le spun ceva ce n-ar trebui.

Ce să zic, le urez succes în privința asta.

Alături de mine, pe canapea, stă un polițist cu părul negru, înspicat cu gri. Este îndesat și se foiește pe pielea italiană de culoarea caramelului ars. Mă întreb ce fel de canapea are el acasă. În mod sigur nu l-a costat o sumă cu cinci cifre, cât a fost asta. O fi vreo culoare de prost gust, de exemplu *portocaliu*, plină de păr de animale și cu mai mult de o cusătură desfăcută. Mă întreb dacă se gândește la canapeaua lui de acasă, dorindu-și să aibă una ca aceasta, de aici.

Sau, și mai probabil, dacă se gândește la cadavrul de sus, din mansardă.

— Deci, haideți să recapitulăm, spune polițistul cu accentul lui târăgănat de New York.

Mi-a zis ceva mai devreme cum îl cheamă, dar mi-a fugit din minte. Polițiștii ar trebui să poarte ecusoane

roșii cu numele lor. Cum altfel ți le-ai putea aminti într-o situație extrem de stresantă? Cred că acesta este detectiv.

— Când ați găsit cadavrul?

Fac o pauză, întrebându-mă dacă ar fi momentul potrivit să cer un avocat. N-ar trebui să-mi ofere ei unul? Nu prea știu cum e protocolul.

— Cam acum o oră, îi răspund.

— Dar de ce ați urcat de fapt în mansardă?

Strâng buzele:

— V-am mai spus. Am auzit zgomot.

— Și...?

Polițistul se apleacă în față, privindu-mă cu ochii larg deschiși. I-a crescut un pic barba, ca și când ar fi sărit peste bărbieritul din dimineața asta. Limba îi iese ușor printre dinți. Nu sunt tâmpită — știu exact ce vrea să audă.

Eu am făcut-o. Sunt vinovată. Luați-mă de aici.

În schimb, nu fac decât să mă sprijin de spătarul canapelei.

— Și nimic. Asta e tot ce știu.

Pe față i se așterne o expresie de dezamăgire. Își frământă maxilarul, în timp ce se gândește la dovezile găsite până acum în casă. Se întreabă dacă are suficiente încât să-mi închidă cu un pocnet cătușele alea pe încheieturi. Nu e sigur. Dacă ar fi fost, ar fi făcut-o deja.

— Hei, Connors!

E vocea unui alt polițist. Ne desprindem privirile și mă uit în sus, spre capătul scărilor. Celălalt, un bărbat mult mai tânăr, stă acolo ținându-se cu toate puterile de balustradă, cu degetele lui lungi. Are chipul palid, cu trăsături șterse.

— Connors, strigă el. Vino încoace — *acum*. Trebuie să vezi și tu ce-i aici.

Chiar și de aici, de unde mă aflu eu, la baza scărilor,
tot văd cum îi coboară și urcă mărul lui Adam.

— N-o să-ți vină să crezi.

BOOKZONE

PARTEA I

CU TREI LUNI ÎN URMĂ

BOOKZONE

UNU

MILLIE

— Spune-mi câte ceva despre tine, Millie.

Așezată pe canapeaua ei de piele, de culoarea caramelului, Nina Winchester se apleacă în față ținând picioarele încrucișate în așa fel încât să lase la vedere doar puțin din genunchii iviți de sub fusta de mătase albă. Nu știi prea multe despre branduri, dar este limpede că tot ce poartă Nina Winchester costă dureros de mult. Bluza ei crem mă tentează să întind mâna să pipăi materialul, chiar dacă un astfel de gest mi-ar distruge orice șansă de a fi angajată.

La drept vorbind, oricum n-am nicio șansă.

— Păi... încep eu, alegându-mi cu grijă cuvintele.

Chiar și după toate refuzurile primite, tot mai încerc.

— Am crescut în Brooklyn. Am avut o grămadă de joburi ca menajeră, așa cum puteți vedea și din CV-ul meu.

CV-ul meu *trucată cu multă grijă*.

— Și îmi plac foarte tare copiii. Și, de asemenea...

Arunc o privire prin încăpere, căutând din ochi vreo jucărie de câini sau o litieră pentru pisici.

— Îmi plac și animalele...?

Anunțul online pentru jobul de menajeră nu pomenea de vreun animal de companie. Dar este mai bine să-mi iau măsuri de precauție. Cine nu apreciază o iubitoare de animale?

— Brooklyn! îmi zâmbește radioasă doamna Winchester. Și eu am crescut în Brooklyn. Practic, suntem vecine!

— Suntem! confirm eu, chiar dacă nimic nu poate fi mai departe de adevăr. În Brooklyn sunt o grămadă de cartiere râvnite unde trebuie să-ți sacrifici o mână și un picior pentru o amărâtă de căsuță înșiruită. Nu acolo am crescut eu. Nina Winchester și cu mine suntem două fături foarte diferite, dar dacă ei îi place să creadă că suntem vecine, intru bucuroasă în joc.

Doamna Winchester își dă după ureche o șuviță de păr blond, strălucitor. Are o tunsoare până la bărbie, un bob la modă care îi maschează bărbia dublă. Se apropie de patruzeci de ani și, cu altă tunsoare și alte haine, ar arăta absolut banal. Dar și-a folosit averea considerabilă pentru a exploata la maximum ceea ce a primit de la natură. Nu pot spune că nu respect asta.

Eu am mers exact în direcția opusă în ceea ce privește înfățișarea. Probabil că sunt cu zece ani mai tânără decât femeia din fața mea, dar nu vreau să se simtă deloc amenințată de mine. Așa că am ales pentru acest interviu o fustă lungă și butucănoasă de lână, cumpărată de la un magazin second-hand, și o bluză albă de poliester, cu mâneci bufante. Mi-am strâns la spate, într-un coc sever, părul blond-cenușiu. Am cumpărat chiar și o pereche de ochelari supradimensionați, complet inutili, cu rame groase, cărămizii, care îmi stau atârnați pe vârful nasului. Arăt profesionist și cu desăvârșire neatrăgător.

— Așadar, postul acesta, îmi spune ea, va consta mai ales în menaj și un pic de gătit, uneori, dacă te descurci cu asta. Gătești bine, Millie?

— Da, gătesc bine.

Ușurința cu care mă descurc în bucătărie e singurul lucru din CV-ul meu în privința căruia nu am mințit.

— Sunt o bucătăreasă excelentă.

I se luminează ochii de un albastru palid.

— Este minunat! Sinceră să fiu, aproape că n-am avut niciodată parte de o mâncare bună, gătită în casă.

Chicotește.

— Cine are timp de asta?

Îmi înghit orice fel de răspuns acid care mi-ar veni în minte. Nina Winchester nu merge la serviciu, are un singur copil care e toată ziua la școală și angajează pe cineva care să se ocupe de curățenie în locul ei. Ba chiar am văzut, în curtea enormă din fața casei, un bărbat care grădinărește, tot în locul ei. Cum este posibil să n-aibă timp să gătească ceva pentru mica ei familie?

N-ar trebui s-o judec. Nu știu nimic despre cum e viața ei. Doar pentru că e bogată nu înseamnă că e și răsfățată.

Dar, oricum, dacă aș face prinsoare pe o sută de parai, aș zice că Nina Winchester este răzgâiată până la putreziciune.

— Și din când în când o să mai avem nevoie și de ajutor cu Cecelia, spune doamna Winchester. Poate s-o iei de la lecțiile de după-amiază sau din vizitele pe care le face prietenelor ei de joacă. Ai mașină, nu?

Îmi vine să râd când îi aud întrebarea. Da, am mașină — este *tot* ce am în momentul ăsta. Nissanul meu vechi de zece ani întinează trotuarul din fața casei și este locul unde trăiesc în prezent. Tot ce am se află înghesuit

în portbagajul mașinii ăleia. Am petrecut ultima lună dormind pe locurile din spate.

După o lună în care-ți duci viața în mașină, realizezi importanța unor lucruri mici în viață. O toaletă. O chiuvetă. Să reușești să-ți întinzi picioarele în somn. Țsta, ultimul, îmi lipsește cel mai mult din toate.

— Da, am.

— Excelent! bate din palme doamna Winchester. Bineînțeles, o să-ți dau eu un scaun de mașină pentru Cecelia. Nu are nevoie decât de un scăunel care s-o înalțe puțin. Nu a ajuns încă la greutatea și înălțimea de la care să nu mai aibă nevoie deloc. Academia de Pediatrie recomandă...

În timp ce Nina Winchester însiră vrute și nevrute despre cerințele exacte de înălțime și greutate necesare în cazul scaunelor de mașină, eu profit de acest moment ca să arunc o privire prin living. Mobilarea este ultra-modernă, cu cel mai mare ecran de televizor pe care l-am văzut în viața mea și despre care sunt sigură că are rezoluție înaltă, iar sonorizarea surround este montată în fiecare colțișor și ungher al încăperii, pentru cea mai bună experiență auditivă posibilă. Într-un colț al livingului se află ceea ce pare a fi un șemineu funcțional, iar polița acestuia gemenă de fotografii din călătoriile Winchesterilor prin toate colțurile lumii. Ridic privirea și văd tavanul nebunesc de înalt, care sclipește sub lumina unui candelabru scăpărător.

— Nu crezi, Millie? spune doamna Winchester.

O privesc clipind des. Încerc să dau înapoi și să mă prind ce mă întrebă. Dar nu recuperez nimic din informație.

— Da...? îi răspund.

Oricare ar fi lucrul ăla pentru care mi-am dat acordul, am făcut-o foarte fericită.

- Sunt *atât* de încântată că ești de aceeași părere.
- Absolut, îi răspund eu, de data asta mai ferm.

Își schimbă poziția picioarelor oarecum butucănoase, încrucișându-le iar.

— Și, desigur, adaugă ea, mai este de discutat chestiunea remunerației tale. Ai văzut oferta în anunț, așa-i? Este în regulă pentru tine?

Înghit. Suma din anunț este mai mult decât acceptabilă. Dacă aș fi fost personaj de desene animate, la momentul citirii aceluia anunț mi-ar fi apărut în fiecare ochi simbolul dolarului. Dar exact banii au fost cei care aproape că m-au oprit să candidez pentru acest job. Cine oferă o astfel de sumă și un trai într-o astfel de casă nu ar lua în veci în considerare să mă angajeze tocmai pe mine.

— Da, mă înec eu. Este în regulă.

Ridică o sprânceană.

— Și știi că este un post de intern, da?

Mă întrebă cumva dacă e OK să părăsesc splendoarea canapelei din spate a Nissanului?

— Da, sigur. Știu asta.

— Excelent!

Se trage de tivul fustei și se ridică în picioare.

— Atunci ce să zic, ai vrea să faci marele tur? Ca să vezi în ce te bagi?

Mă ridic și eu în picioare. Cocoțată pe tocuri, doamna Winchester mă depășește cu doar câțiva centimetri, deși eu sunt în balerini, însă pare mult mai înaltă.

— Ar fi grozav!

Mă conduce prin casă exasperându-mă cu descrieri atât de amănunțite, încât la un moment dat îmi trece prin minte că am înțeles greșit anunțul și poate am dat peste

o agentă imobiliară convinsă că sunt gata să cumpăr. Chiar *este* o casă foarte frumoasă. Dacă aş fi avut patru sau cinci milioane de dolari care să mă ardă în buzunar, aş fi sărit cu ei la înaintare. În plus față de parter, unde se află un living uriaş și o bucătărie proaspăt renovată, etajul superior al casei etalează dormitorul matrimonial al soților Winchester, camera ficei lor, Cecelia, biroul de acasă al domnului Winchester și un dormitor pentru oaspeți care pare desprins direct din cel mai bun hotel din Manhattan. Se oprește plină de dramatism în fața ușii următoare.

— Iar aici este...

Deschide larg ușa.

— Sala noastră de cinema!

Este un cinematograful în toată regula *aflat chiar în interiorul casei* — pe lângă televizorul supradimensiionat de la parter. Încăperea aceasta are câteva rânduri de scaune aflate cu fața spre monitorul mare cât peretele. Într-un colț este instalat chiar și un aparat pentru popcorn.

Trece o clipă până să o observe pe doamna Winchester privindu-mă, în așteptarea unui răspuns.

— Uau! îi spun, sperând să strecor în replica mea și nota potrivită de entuziasm.

— Nu este minunat? tremură ea de încântare. Și avem o întreagă colecție de filme din care poți alege. Desigur, avem și canalele obișnuite, precum și servicii de streaming.

— Desigur, răspund eu.

După ce ieșim din încăperea, ajungem la ultima ușa, aflată în capătul coridorului. Nina se oprește, cu mâna ezitând pe clanță.

— Asta o să fie camera mea? o întreb.

— Oarecum...

Apasă pe clanță, iar aceasta scârțâie zgomotos. Nu mă pot abține să nu observ că ușa aceasta este făcută dintr-un lemn mult mai gros decât celelalte. Dincolo de prag se arată o scară întunecată.

— Camera ta este sus. Avem și o mansardă amenajată.

Această scară întunecată și îngustă este, cumva, mai puțin seducătoare decât restul casei — și oare ar muri să înfigă și ei un bec în tavanul ăsta? Dar, evident, sunt doar o angajată. Nu ar trebui să mă aștept să cheltuiască pentru camera mea cât a cheltuit pentru sala de cinema.

La capătul scărilor este un hol micuț, îngust. Spre deosebire de parterul casei, tavanul de aici este periculos de coborât. Nu pot fi considerată înaltă, dar aproape că simt nevoia să mă aplec.

— Ai baia ta, face ea semn din cap spre o ușă aflată la stânga. Iar aici ai dormitorul.

Deschide larg ultima ușă. Înăuntru e întuneric deplin până când trage de un fir și încăperea se luminează.

Odaia este micuță de tot. Abia dacă au loc două persoane înăuntru. Și dacă n-ar fi decât asta, dar și tavanul este înclinat, urmând panta acoperișului casei. Pe latura cea mai îndepărtată, peretele abia dacă îmi ajunge până la talie. În locul patului enorm din dormitorul matrimonial al Winchesterilor, în locul șifonierelor și al măsuței de toaletă din lemn de nuc, această cămăruță, luminată de două becuri atârinate în tavan, conține un pat mic, de o persoană, un raft scund pentru cărți și un dulăpior pentru haine.

Este o încăpere modestă, dar mie îmi convine. Dacă ar fi fost *prea* drăguță, sigur n-aș fi căpătat acest job. Faptul că este cam mizeră înseamnă deopotrivă și că

standardele ei sunt suficient de scăzute încât să am cât de cât o șansă.

Dar mai este ceva aici. Ceva care mă deranjează.

— Scuze, este mică, se încruntă doamna Winchester. Dar ai multă intimitate aici.

Mă îndrept spre unica fereastră. La fel ca încăperea, și aceasta este minusculă. Abia cu puțin mai mare decât palma mea. Și dă spre curtea din spate. Văd un grădinar — același bărbat pe care-l zărisem și în grădina din față; tunde gardul viu cu o foarfecă supradimensionată.

— Deci, ce părere ai, Millie? Ți place?

Mă întorc cu spatele la fereastră și văd chipul zâmbitor al doamnei Winchester. Încă nu pot să-mi dau seama ce anume mă deranjează. Este ceva în camera asta care îmi pune un nod de frică în capul pieptului.

Poate că fereastra e de vină. Dă spre partea din spate a casei. Dacă aș da de necaz și aș încerca să atrag atenția cuiva, nimeni n-ar avea cum să mă vadă de-aici. Aș putea striga și urla oricât, nimeni n-ar auzi.

Dar pe cine încerc să păcălesc? Aș fi norocoasă să trăiesc în cămăruța asta. Cu propria mea baie și cu un pat adevărat în care să-mi pot întinde picioarele cât de mult doresc. Pătuțul ăla mic arată atât de bine în comparație cu mașina mea, încât îmi vine să plâng.

— Este perfectă, îi răspund.

Doamna Winchester pare extaziată de răspunsul meu. Mă conduce înapoi pe scara întunecată la primul etaj al casei și când ies pe holul principal las să-mi scape o respirație pe care nici nu mi-am dat seama că o reținusem în plămâni. Camera aceea avea ceva înfricoșător, dar dacă voi reuși, într-un fel sau altul, să capăt jobul, o să trec și peste asta. Cu ușurință.

Umerii mi se relaxează, în fine, și pe buze îmi vine încă o întrebare, când aud o voce în spatele nostru:

— Mami?

Mă opresc brusc și mă întorc pe călcâie; văd o fetiță care stă pe hol. Are aceiași ochi de un albastru deschis ca ai Ninei Winchester, doar că o idee mai șterși, iar părul este atât de blond, încât pare aproape alb. Fetița poartă o rochie bleu foarte palid, tivită cu dantelă albă. Și mă privește de parcă ar vedea prin mine. Parcă mi-ar vedea direct în suflet.

Știți filmele alea despre mitul înfricoșător al copiilor ciudați care pot citi minți, slujesc diavolul și trăiesc prin lanuri de porumb sau ceva de genul ăsta? Ei bine, dacă s-ar face un casting pentru unul din filmele alea, fetița ar prinde sigur un rol. N-ar trebui nici măcar s-o cheme la audii. I-ar arunca o privire și ar zice ceva de genul: *Da, tu ești ciudata numărul trei.*

— Cece! exclamă doamna Winchester. Te-ai întors deja de la ora de balet?

Fata dă încet din cap.

— M-a adus mama Bellei.

Doamna Winchester își încolăcește brațele peste umerii slabi ai fetiței, dar expresia copilei nu se schimbă și ochii ei de un albastru șters rămân ațintiți asupra mea. O fi ceva în neregulă cu mine dacă mă tem că o fetiță de nouă ani o să măucidă?

— Ea este Millie, îi spune doamna Winchester fiicei sale. Millie, ea este fiica mea, Cecelia.

Ochii micuței Cecelia sunt două petice de ocean.

— Mă bucur să te cunosc, Millie, spune ea politicoasă.

Aș spune că există o șansă de cel puțin douăzeci și cinci la sută să măucidă în somn dacă accept jobul ăsta. Dar tot îl vreau.

Doamna Winchester o bate ușor pe fiică-sa pe creștetul blond, iar micuța o șterge spre camera ei. În mod sigur are acolo o casă de păpuși ciudată rău, unde păpușile prind viață în timpul nopții. Poate că una dintre păpușelele astea va fi cea care mă va ucide.

OK, sunt ridicolă. Probabil că fetița este foarte drăguță. Nu e vina ei că au îmbrăcat-o într-o ținută victoriană, de copil-fantomă. Și, în general, mie îmi plac copiii. Nu că am interacționat prea mult cu ei în ultimii zece ani.

Odată ce ne întoarcem la parter, simt cum tensiunea îmi părăsește corpul. Doamna Winchester este drăguță și destul de normală — pentru o femeie atât de bogată — și în timp ce pălăvrăgește despre casă și fiica ei și jobul meu o ascult doar cu o ureche. Tot ce știu este că acesta va fi un loc de muncă minunat. Mi-aș da mâna dreaptă ca să capăt postul.

— Ai vreo întrebare, Millie? mă întreabă ea.

Neg cu o mișcare a capului.

— Nu, doamnă Winchester.

Plescăie ușor.

— Te rog, spune-mi Nina. Dacă o să lucrezi aici, mi s-ar părea de-a dreptul prostesc să-mi zici *doamnă Winchester*, râde ea. De parcă aș fi vreo bogătașă din aia bătrână.

— Mulțumesc... Nina.

Îi strălucește fața, deși ar putea fi de la alge, de la peelingul cu castraveți sau de la ce-și mai pun oamenii ăștia bogați pe față. Nina Winchester este genul de femeie care face periodic tratamente la spa.

— Am o presimțire bună în legătură cu asta, Millie. Chiar am.

Este greu să nu mă las cuprinsă de entuziasmul ei. Este greu să nu simt o rază de speranță când îmi strânge palma aspră în mâna ei moale, ca de bebeluș. Aș vrea să cred că în următoarele câteva zile o să primesc un telefon de la Nina Winchester, care o să-mi ofere oportunitatea de a lucra în casa ei și de a părăsi, în sfârșit, Casa Nissan. Îmi doresc atât de mult să cred asta.

Dar orice-aș zice eu despre Nina, nu e proastă. N-o să angajeze o femeie care să lucreze și să trăiască la ea în casă și să aibă grijă de copilul ei fără să facă o minimă verificare. Și odată ce va face asta...

Îmi înghit nodul din gât.

În pragul ușii de la intrare, Nina Winchester își ia un călduros „la revedere”.

— Îți mulțumesc mult că ai venit, Millie.

Întinde mâna, să o mai strângă încă o dată pe a mea.

— Promit că vei primi curând vești de la mine.

N-o să primesc. Asta a fost ultima dată când am pus piciorul în casa asta magnifică. În primul rând, n-ar fi trebuit să vin niciodată aici. Ar fi trebuit să-mi încerc norocul cu un post pe care să am o șansă să-l câștig, în loc să pierd timpul amândurora aici. Poate ceva în industria de fast-food.

Grădinarul pe care l-am văzut prin ferestruica de la mansardă s-a întors iar la peluza din față. Are încă în mână foarfeca aia gigantică și dă formă unei tufe de gard viu chiar în fața casei. E un tip masiv îmbrăcat într-un tricou ce-i evidențiază mușchii impresionanți și abia dacă-i acoperă tatuajele de pe partea superioară a brațelor. Își așază mai bine șapca și își ridică pentru o

clipă ochii lui negri de la foarfeca pe care o ține în mână, îndreptându-i spre mine, în partea cealaltă a peluzei.

Ridic mâna, în semn de salut.

— Bună, îi spun.

Bărbatul se holbează la mine fără să-mi răspundă. Nu spune nici măcar „nu-mi mai călca în picioare straturile de flori”. Doar stă acolo și mă privește țință.

— Și eu sunt încântată să te cunosc, bombăn eu în barbă.

Ies pe poarta comandată electric a gardului de metal care înconjoară proprietatea și mă îndrept cu greu spre mașina/casa mea. Arunc o ultimă privire spre grădinarul din curte și îl văd că mă privește în continuare. În expresia lui este ceva care-mi trimite flori reci pe șira spinării. Și apoi îl văd cum clatină din cap, aproape imperceptibil. Aproape ca și când ar încerca să mă avertizeze.

Dar nu rostește niciun cuvânt.